Pregaria.cat

Entrada

Sala d’espera

Per pregaria.cat el dg., 26/02/2006 - 09:00

Passi a la sala d'espera, si us plau. Té el número 32. Gràcies.
Al cap d'una hora llarga encara estaven cridant el 27. Fins al 32 en falten 5. Quin avorriment !!
Ningú diu res. Si fos medicina pública segur que les protestes serien ja nombroses; però aquell especialista tan preuat, ja se sap, gairebé et fa un favor si et dóna hora per d'aquí a 15 dies. Podem esperar el que calgui per tal de ser atesos.
Quan ja portes hora i mitja i ets tu a qui toca entrar, has llegit les revistes, has escoltat la suau música de fons, has revisat la feina, has fet memòria de coses pendents, i fins has fet una breu becaina.
El 32, si us plau !
No et pensis que et rebran de seguida. Hi ha un canvi de sala. Un despatx amb els diplomes, llum indirecta, i la mateixa música de fons, molt semblant a la dels aeroports.
Va ser aleshores que per certa osmosi et va passar pel cap la gent que tu havies fet esperar; perquè el teu fort no és precisament la puntualitat. Molts, però, molta gent t'ha esperat a tu. No diguem la parella, els bons amics, les noies de la feina, a casa....Els primers dies que tornaves tard, sabies que la llum indirecta de l'habitació dels pares es tancava quan la mare sentia que obries la porta del carrer. De què em queixo, doncs, si faig el mateix. No, pitjor, perquè el metge, que és a punt d'arribar, el que fa és atendre cada visita amb tanta cura que al moment oblides la llarga espera. En canvi tu, siguem sincers, la major part de les vegades no és per atendre ningú amb cura, sinó per la pèssima organització personal.

Sortida al carrer. I mentre esperes que el semàfor es posi verd et ve aquell pensament, com caigut del cel: *Quan de temps fa que Déu és a la meva sala d'espera !!! Potser dies, potser mesos, potser anys.*

" i se n'anà a trobar al seu pare. Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. " (El Pare és el de la paràbola del Fill pròdig. Lluc 15,11-32)